

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

D E C I Z I E

cu privire la respingerea recursului

în cauza civilă

Compania Națională de Asigurări în Medicină, Agenția Teritorială Est împotriva
Iuliei Beșleaga

(încasarea primei de asigurare obligatorie de asistență medicală, a penalității
afereente)

împotriva încheierii 4 februarie 2025 a Curții de Apel Centru,

(Dosarul nr. 2r-217/26

NR. PIGD 2-23167478-01-2r-18062026)

Restituirea cererii de apel, ca fiind depusă în afara termenului legal, iar instanța de apel a respins cererea de repunere în termenul legal de declarare a apelului, deoarece motivul repunerii este unul neîntemeiat.

Prima instanță: Judecătoria Anenii Noi, sediul Bender (jud. A. Pleșca)
Instanța de apel: Curtea de Apel Centru (jud. R. Pulbere, R. Pascari, A. Malii)

1 iulie 2026

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților recursul declarat de Iulia Beșleaga, reprezentată de avocatul Vladimir Cevdari,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte*,
Diana Stănilă,
Gheorghe Stratulat, *judcători*

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. Prin cererea de chemare în judecată, Compania Națională de Asigurări în Medicină, Agenția Teritorială Est a solicitat încasarea de la Iulia Beșleaga a primei de asigurare obligatorie de asistență medicală, a penalității aferente și a cheltuielilor de judecată.

2. Prin hotărârea Judecătoriei Anenii Noi, sediul Bender din 14 februarie 2024, acțiunea a fost admisă. S-a încasat de la Iulia Beșleaga în beneficiul Companiei Naționale de Asigurări în Medicină, Agenția Teritorială Est suma de 11622 lei, cu titlu de primă de asigurare obligatorie de asistență medicală pentru anul 2023, suma de 2672,60 lei, cu titlu de penalitate, precum și suma de 620 lei, cu titlu de cheltuieli pentru citarea publică. Totodată, s-a încasat de la Iulia Beșleaga în beneficiul statului taxa de stat în mărime de 428,84 lei.

3. La 27 iunie 2024, avocatul Vladimir Cevdari, în interesele Iuliei Beșleaga, a depus apel împotriva hotărârii Judecătoriei Anenii Noi, sediul Bender din 14 februarie 2024, solicitând repunerea în termenul de declarare a apelului, casarea hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri. În susținerea cererii de repunere în termen, apelanta a invocat că nu a fost citată efectiv, nu a participat la examinarea cauzei, nu a primit copia hotărârii, iar dispozitivul hotărârii l-a recepționat abia la 5 iunie 2024.

4. Prin încheierea Curții de Apel Centru din 4 februarie 2025, s-a respins cererea înaintată de avocatul Vladimir Cevdari, în interesele Iuliei Beșleaga, privind repunerea în termenul de declarare a apelului și s-a restituit apelul ca fiind depus cu omiterea termenului de declarare a apelului, instanța de apel refuzând repunerea în termen.

5. Instanța de apel a reținut că, pe parcursul examinării cauzei în prima instanță, Iulia Beșleaga a fost înștiințată despre examinarea cauzei, fiindu-i expediată înștiințarea și copia cererii de chemare în judecată la adresa din raionul *****, însă plicul a fost returnat cu mențiunea că aceasta este plecată peste hotare. De asemenea, instanța de apel a considerat că apelanta a fost citată legal prin aviz public și că, potrivit materialelor cauzei, aceasta cunoștea despre examinarea cauzei cel puțin la

20 februarie 2024, când a fost înaintată o cerere de informare în instanță, însă apelul a fost depus abia la 27 iunie 2024.

6. Instanța de apel a concluzionat că apelul a fost declarat cu omiterea termenului prevăzut de art. 362 alin. (1) din Codul de procedură civilă, iar apelanta nu a prezentat probe care să confirme imposibilitatea respectării termenului de atac. Totodată, s-a reținut obligația participanților la proces de a-și exercita cu bună-credință drepturile procedurale și de a manifesta diligență în urmărirea cauzei despre care cunosc că se află pe rolul instanței.

7. La 25 mai 2026, avocatul Vladimir Cevdari, în interesele Iuliei Beșleaga, a depus recurs împotriva încheierii Curții de Apel Centru din 4 februarie 2025, solicitând admiterea recursului, repunerea recurentei în termenul de declarare a recursului, casarea încheierii contestate, repunerea recurentei în termenul de declarare a apelului și remiterea cauzei instanței de apel pentru examinarea apelului în fond.

8. În susținerea recursului, recurenta a invocat faptul că încheierea contestată este ilegală, întrucât instanța de apel ar fi interpretat și aplicat eronat normele procedurale privind termenul de apel, comunicarea actelor judiciare și accesul efectiv la instanță. Recurenta a susținut că instanța de apel nu a verificat momentul real al comunicării hotărârii, dacă aceasta a avut acces efectiv la dispozitivul hotărârii și legalitatea citării prin aviz public.

9. Recurenta a mai arătat că repunerea în termen trebuia examinată prin prisma dreptului de acces efectiv la justiție, iar lipsa comunicării efective a hotărârii constituia, în opinia sa, motiv întemeiat pentru repunerea în termen. Aceasta a susținut că instanța de apel a aplicat normele procedurale într-o manieră rigidă și disproporționată, transformând termenul procedural într-un obstacol absolut pentru exercitarea dreptului de acces la instanță, cu trimitere la art. 6 § 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului.

10. Cu referire la citarea prin aviz public, recurenta a invocat faptul că domiciliul său era cunoscut, iar mențiunea poștală „plecată peste hotare” nu echivala cu domiciliu necunoscut și nu justifica aplicarea procedurii excepționale prevăzute de art. 108 din Codul de procedură civilă. În opinia recurente, publicarea pe pagina web a instanței nu substituie comunicarea legală a hotărârii și nu poate produce automat efecte procesuale împotriva părții.

11. Recurenta a mai susținut că încheierea contestată conține contradicții factuale, întrucât instanța de apel a reținut că cererea introductivă ar fi fost depusă la 23 noiembrie 2024, deși hotărârea primei instanțe este din 14 februarie 2024, aspect care, în opinia sa, demonstrează caracterul formal și superficial al examinării judiciare.

12. Totodată, recurenta a invocat faptul că nici ea și nici reprezentantul său nu au fost înștiințați despre data, ora și locul examinării cererii privind repunerea în termenul de declarare a apelului și nu au fost prezenți la pronunțarea încheierii contestate. Aceasta a mai arătat că nu a primit copia încheierii din 4 februarie 2025 în termenul prevăzut de Codul de procedură civilă, iar reprezentantul său a recepționat încheierea contestată la 20 mai 2026, motiv pentru care recursul nu a putut fi declarat în termenul de 15 zile.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

13. Art. 424 alin. (2) din Codul de procedură civilă:

„Curtea Supremă de Justiție examinează recursurile declarate împotriva încheierilor emise de către curțile de apel.”

14. Art. 425 din Codul de procedură civilă:

„Termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile de la comunicarea încheierii.”

15. Art. 426 alin. (3) din Codul de procedură civilă:

„Recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza copiei certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului și a referinței la recurs, fără examinarea admisibilității și fără participarea părților.”

16. Art. 427 lit. a) din Codul de procedură civilă:

„Instanța de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept: a) să respingă recursul și să mențină încheierea”.

17. Art. 362 alin. (1) și (3) din Codul de procedură civilă:

„(1) Termenul de declarare a apelului este de 30 de zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii, dacă legea nu prevede altfel.

(3) Repunerea în termen de apel se face de către instanța de apel în cazurile și în ordinea prevăzute de art. 116”.

18. Art. 116 din Codul de procedură civilă:

„(1) Persoanele care, din motive întemeiate, au omis termenul de îndeplinire a unui act de procedură pot fi repuse în termen de către instanță.

(2) Cererea de repunere în termen se depune la instanța judecătorească care efectuează actul de procedură și se examinează în ședință de judecată. Participanților la proces li se comunică locul, data și ora ședinței. Neprezentarea lor însă nu împiedică soluționarea repunerii în termen.

(3) La cererea de repunere în termen se anexează probele ce dovedesc imposibilitatea îndeplinirii actului. Totodată, trebuie efectuat actul de procedură care nu a fost îndeplinit în termen (să fie depusă cererea, să fie prezentate documentele respective etc.).

(4) Repunerea în termen nu poate fi dispusă decât în cazul în care partea și-a exercitat dreptul la acțiune înainte de împlinirea termenului de 30 de zile, calculat din ziua în care a cunoscut sau trebuia să cunoască încetarea motivelor care justifică depășirea termenului de procedură.

(5) Încheierea judecătorească prin care este respinsă cererea de repunere în termen poate fi atacată cu recurs. Încheierea prin care s-a făcut repunerea în termen nu se supune recursului”.

19. Art. 369 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură civilă:

„(1) Instanța de apel restituie, printr-o încheiere, cererea dacă: b) apelul a fost depus în afara termenului legal, iar apelantul nu solicită repunerea în termen sau instanța de apel a refuzat să efectueze repunerea în termen”.

MOTIVAREA INSTANȚEI

20. Completul de judecată atestă că încheierea contestată a fost emisă la 4 februarie 2026. La materialele dosarului nu există o dovadă a comunicării încheierii vizate, ci doar o scrisoare de expediere a acesteia în adresa recurente (f.d. 56).

21. Doar faptul atestării scrisorii de expediere la actele dosarului nu este în sine o dovadă suficientă de comunicare corespunzătoare și eficientă a unui act de procedură, în absența oricăror probe confirmative de recepție (*decizia nr. 2r-148/25, §32*).

22. Instanța de recurs va considera că cererea de recurs la 27 mai 2026 ca fiind depusă în termen.

23. Studiind problematica ridicată de recurentă, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție consideră recursul pasibil de respingere, din următoarele considerațiuni.

24. În jurisprudența sa, Curtea Supremă de Justiție a subliniat că termenele legale nu reprezintă simple formalități, ci mecanisme menite să disciplineze exercitarea drepturilor procesuale, să asigure celeritatea procedurii și să prevină abuzurile procesuale (*decizia nr. 2r-494/25, § 39*).

25. Termenele procedurale stabilesc regimul optim pentru realizarea justiției, fiind o modalitate de ordonare a realizării acțiunilor procedurale și fortificarea securității raporturilor juridice. Exercitarea unui drept de către titularul său nu poate avea loc decât într-un anumit cadru, prestabilit de legiuitor sau de către instanța judecătorească, cu respectarea anumitor exigențe, căror li se subsumează și instituirea unor termene, după a căror expirare valorificarea respectivului drept nu mai este posibilă (*decizia nr. 2r-57/26, §35; nr. 2r-38/26, §44*).

26. Respectarea termenelor procedurale reprezintă o garanție a principiului securității raporturilor juridice, iar derogarea de la aceste termene este permisă doar în situații strict justificate (*decizia nr. 2rci-19/26, §37*).

27. Respectarea termenelor procedurale și a dispozițiilor instanței constituie o obligație fundamentală a participanților la proces, iar ignorarea acestora atrage în mod legitim sancțiunile prevăzute de lege (*decizia nr. 2rci-17/26, §48*).

28. În cazul omiterii termenului de îndeplinire a unui act de procedură, legiuitorul a prevăzut repunerea în termen în condițiile art. 116 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă, care prevede că persoanele care, din motive întemeiate, au omis termenul de îndeplinire a unui act de procedură pot fi repuse în termen de către instanță. La cererea de repunere în termen se anexează probele ce dovedesc

imposibilitatea îndeplinirii actului. Repunerea în termen pentru declararea apelului putea fi soluționată de către instanța de apel doar în condițiile în care apelanta ar fi formulat o cerere în acest sens, cu prezentarea probelor pertinente și admisibile în justificarea acestei omisiuni. O astfel de cerere de către apelantă nu a fost adresată, iar instanța de apel nu are atribuția să efectueze ex officio repunere în termen a apelului, în lipsa unei astfel de cereri formulate de către apelant în condițiile art.116 din Codul de procedură civilă (*decizia nr. 2rc-65/25, §30-31; nr. 2r-501/25, §18*).

29. Cererea de repunere în termen a instrumentului de atac, în orice caz trebuie să fie exprimată din inițiativa participanților la proces, instanța nefiind îndreptățită, în lipsa unor dispoziții legale exprese, să efectueze din oficiu repunerea în termen, chiar dacă din ansamblul materialului probator administrat la dosar ar rezulta că participanții la proces au avut motive întemeiate de a nu îndeplini în termen actul de procedură (*decizia nr. 2r-100/26, §36*).

30. Pentru a fi repus în termen, solicitantul urmează să prezinte probe utile și pertinente, despre imposibilitatea executării actului sau acțiunii procedurale în termenul legal, din cauze și condiții obiective neimputabile părții solicitante (*decizia nr. 2r-73/26, §47*).

31. Simpla invocare a necunoașterii hotărârii nu este suficientă în lipsa probelor care să confirme că această situație nu îi este imputabilă (*decizia nr. 2rci-19/26, §34*).

32. Eventuala necunoaștere a conținutului actelor expediate sau eventualele deficiențe ale procedurii de comunicare pot constitui, după caz, argumente în susținerea apelului și a solicitării de casare a hotărârii, însă nu justifică, prin ele însele, repunerea în termen, câtă vreme existența cauzei era cunoscută (*decizia nr. 2r-101/26, §36*).

33. Referitor la instituția repunerii în termen, Curtea Supremă de Justiție a analizat deja situații în care problematica cauzei nu se reduce la o simplă absență a comunicării formale, ci la împrejurarea că recurentul a avut cunoștință efectivă despre existența pe rol a cauzei, iar ulterior nu a manifestat diligența necesară pentru a se informa asupra evoluției acestuia (*decizia nr. 2r-101/26*).

34. La etapa verificării repunerii în termenul de apel omis, instanța de apel nu este obligată să verifice dacă apelantul a fost informat cu privire la vreo ședință de judecată concretă sau dacă a recepționat vreun act procesual concret. Standardul de verificare la etapa repunerii în termen impune verificarea cunoștinței efective despre existența unei cauze pendinte în care are calitate procesuală (*decizia nr. 2r-37/26, §27*).

35. Raportând aceste considerațiuni la circumstanțele speței, completul de judecată observă că, potrivit celor reținute de instanța de apel, recurenta avea cunoștință despre existența pe rol a cauzei încă din 20 februarie 2024, când a formulat

în adresa primei instanțe o cerere privind anexarea la materialele cauzei a înscrisului (f.d. 29).

36. Astfel, din momentul în care partea cunoaște că împotriva sa se examinează o cauză civilă, aceasta nu poate rămâne pasivă, ci are obligația de a manifesta un minim rol activ pentru a se informa asupra stadiului concret al examinării cauzei și asupra actelor procesuale emise în cadrul acesteia.

37. Această obligație de diligență nu echivalează cu transferarea sarcinii de comunicare a actelor judiciare de la instanță către participantul la proces, însă impune părții care cunoaște despre existența litigiului să urmărească, într-un interval rezonabil, soarta dosarului și să întreprindă demersurile necesare pentru valorificarea drepturilor sale procedurale. Într-o asemenea situație, simpla invocare a faptului că hotărârea nu ar fi fost comunicată efectiv nu este suficientă, prin ea însăși, pentru a justifica repunerea în termen, în lipsa probelor care să demonstreze că omisiunea declarării apelului în termen a fost cauzată de împrejurări obiective, neimputabile părții.

38. Completul de judecată reține că hotărârea Judecătoriei Anenii Noi, sediul Bender a fost pronunțată la 14 februarie 2024, iar apelul a fost depus abia la 27 iunie 2024.

39. Prin urmare, intervalul de timp dintre momentul în care recurenta cunoștea despre existența cauzei, chiar dacă acest interval ar fi calculat din 20 februarie 2024, și data declarării apelului era suficient pentru ca aceasta să se informeze despre etapa la care se afla dosarul, despre soluția pronunțată și, după caz, să formuleze cerere de apel în termenul prevăzut de lege.

40. În jurisprudența sa (*decizia 2r-37/26, §23*), Curtea Supremă de Justiție deja a tranșat că faptul cunoașterii despre cauza pendinte este suficientă a impune o conduită diligență în urmărirea derulării procesului.

41. La fel, în jurisprudența sa (*decizia nr. 2r-464/25, §44-46*), Curtea Supremă de Justiție a subliniat deja că invocarea faptului că nu a fost comunicat dispozitivul hotărârii, chiar dacă această circumstanță este veridică, nu poate duce la exercitarea căii de atac – apelul, peste o perioadă nejustificat de lungă. Un participant de bună credință urmează să se intereseze de soarta dosarului despre care cunoaște și în care are calitate de parte.

42. În acest context, nu poate fi reținut argumentul recurenteii potrivit căruia instanța de apel ar fi trebuit să dispună repunerea în termen doar prin raportare la pretinsa lipsă a comunicării hotărârii. Recurenta nu a prezentat probe pertinente și admisibile din care să rezulte că, după ce a cunoscut despre existența cauzei pe rol, a fost împiedicată, prin cauze obiective și neimputabile, să se informeze despre mersul procesului și să exercite calea de atac în termen.

43. Argumentele recurenței referitoare la citarea prin aviz public, la comunicarea hotărârii și la pretinsa afectare a dreptului de acces la instanță nu infirmă concluzia instanței de apel privind omiterea termenului de declarare a apelului. Aceste susțineri nu înlătură obligația părții, care cunoștea despre existența cauzei, de a manifesta diligență în urmărirea dosarului și de a-și exercita drepturile procedurale în termenul stabilit de lege.

44. În consecință, completul de judecată consideră că instanța de apel a apreciat în mod justificat că nu au fost prezentate motive temeinice pentru repunerea în termenul de declarare a apelului. Soluția de respingere a cererii de repunere în termen și de restituire a apelului ca tardiv nu relevă o aplicare excesiv formalistă a normelor procedurale, ci reprezintă consecința neexercitării dreptului procesual în termenul prevăzut de lege, în lipsa unor impedimente obiective dovedite.

45. În aceste circumstanțe, completul de judecată concluzionează că încheierea Curții de Apel Centru din 4 februarie 2025 este legală și întemeiată, iar recursul declarat de Iulia Beșleaga urmează a fi respins ca neîntemeiat.

46. În conformitate cu art. 427 lit. a), art. 428 din Codul de procedură civilă,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI

Respinge recursul declarat de Iulia Beșleaga, reprezentată de avocatul Vladimir Cevdari.

Menține încheierea din 4 februarie 2025 a Curții de Apel Centru, adoptată în cauză civilă Compania Națională de Asigurări în Medicină, Agenția Teritorială Est împotriva Iuliei Beșleaga privind încasarea primei de asigurare obligatorie de asistență medicală, a penalității aferente.

Decizia este irevocabilă.

Președinte, judecător

Judecători

Stela Procopciuc

Diana Stănilă

Gheorghe Stratulat